

РЕШЕНИЕ

№ 2427

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **683** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Д. С. П., срещу Решение № 190191/02.09.2020 г. по НАХД № 9460/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 97-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 42-0000229/14.03.2019 г., издадено от началник Областен отдел „Автомобилна администрация” – [населено място], към ИА „Автомобилна администрация”, с което и на основание чл. 93в, ал.17, т.1 от Закона за автомобилните превози му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 500,00 лв., за нарушение на чл.36, §2, т. „ii“ от Регламент (ЕС) № 165/2014г.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че необосновано и в разрез със събраните доказателства първоинстанционният съд е приел, че нарушението е безспорно установено и при съставяне на акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Излага се, че липсват мотиви относно извършената преценка на събраните по делото доказателства, посочване на кои факти и обстоятелства, съдът е приел за установени. Сочи се, че липсата на фактически и правни изводи по отношение на формираното от

съда вътрешно убеждение опорочава съдебното решение. Моли се същото да бъде отменено, както и потвърденото с него наказателно постановление. Алтернативно се прави искане делото да бъде върнато за повторно разглеждане от друг състав на СРС. Ответникът, ОО „АА“ не взема становище по жалбата и не се представлява в съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XIX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, доводите на страните и заключението на прокурора от СГП, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото представените писмени доказателства и е приел следното от фактическа страна: на 05.03.2019г., около 14:00 часа П. управлявал товарен автомобил марка „Волво“ с рег. [рег.номер на МПС] по АМ „Л.“, с посока на движение от [населено място], като извършвал обществен превоз на товари по маршрут [населено място]-[населено място]. На 50 метра от първия тунел бил спрял за проверка от служител на ОО „АА“ [населено място]. Инспекторът констатирал, че превозното средство е оборудвано с дигитален тахограф, но при поискване П. не представил за периода 18:51 на 16.02.2019г. до 04:57 на 18.02.2019г. тахографски листи, ако е управлявал МПС, оборудвано с аналогов тахограф, всеки ръчен запис или разпечатка, или удостоверение за дейности по образец. От проверката се установило също, че в представената карта на водача няма регистрирани данни за дейността му през посочения период. От страна на служителя на ОО „АА“ било преценено, че с поведението си П. е извършил нарушение на чл.36, §2, т. „ii“ от Регламент (ЕС) № 165/2014г., за което му съставил АУАН № 260657 от 05.03.2019г. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и процесното наказателно постановление.

За да потвърди така издаденото наказателно постановление, първоинстанционният съд е приел, че АУАН, респ. НП са издадени от компетентни органи, че в административно наказателното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да водят до отмяната на НП. Приел е, че е налице съответствие между описанието на нарушението и посочените, като нарушени правни норми, а показанията на разпитания по делото свидетел и приетите писмени доказателства, установяват по категоричен начин извършеното нарушение, за което е санкционирано лицето.

Решението е правилно.

Районният съд е установил вярно фактическата обстановка по делото, обсъдил е събраните по делото доказателства и доводите на страните, и е стигнал до обосноваване извод, че нарушението, за което е санкциониран дееца, е извършено. Изложените от първата инстанция мотиви съответстват на събраните доказателства и на приложимите правни норми, и изцяло се споделят от настоящия касационен състав.

Несъстоятелни са оплакванията в жалбата, че липсват мотиви на въззивния съд относно извършената преценка на събраните по делото доказателства. АУАН е

издаден въз основа на констатации при извършена проверка на 05.03.2019 г. от служител на ООАА, действащ съобразно рамките на служебните му правомощия. Този служител е разпитан в съдебно заседание и е потвърдил констатациите си по акта. По инициатива на жалбоподателя не са били събирани доказателства, които биха могли да разколебаят или опровергават свидетелските показания, респ. да оборят установените с тях обстоятелства. Освен това липсата на ръчни записи и разпечатки е отрицателен факт, който, в случай че се оспорваше от санкционираното лице, следваше да бъде опроверган именно от него чрез представянето на съответните документи.

Разпоредбата на чл. 36, § 2, т. (ii) от Регламент (ЕС) № 165/2014 предвижда, че когато водачът управлява превозно средство, оборудвано с дигитален тахограф, той трябва да е в състояние да представи по искане на оправомощен служител на контролен орган: ii) всички ръчни записи и разпечатки, направени през текущия ден и предходните 28 дни съгласно изискванията на настоящия регламент и Регламент (ЕО) № 561/2006. Видно е, че текстът не предвижда алтернативи на изпълнителни деяния, за да се разсъждава за кое точно се налага санкцията.

В този смисъл твърдения за накърнено право на защита в процеса не могат да бъдат кредитирани. Както се коментира по-горе предмета на административното обвинение е бил ясно конкретизиран, и в това отношение процесуалните права на санкционираното лице, съгласно чл. 55, ал. 1 НПК, приложим по силата на препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН, не са били нарушени.

На следващо място съдът намира, че нарушението, извършено от касатора, е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид. Ето защо настоящият състав намира, че преценката на районния съд, че деянието не е маловажно, е правилна.

Във връзка с гореизложеното се налага извода, че санкционираното лице е осъществило от обективна и субективна страна състава на нарушението, за което му е наложено административно наказание. Настоящата инстанция изцяло споделя изводите, направени от въззивния съд, както за установеност и доказаност на нарушението, така и относно индивидуализацията на наказанието.

Ето защо следва да се приеме, че решение на СРС не страда от пороци, представляващи касационни основания за отмяната му, поради което следва да бъде оставено в сила

Водим от горното, Административен съд София - град XIX касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 190191 от 02.09.2020 г. на СРС , постановено по АНД № 9460 по описа на съда за 2019 г.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.

